

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/42/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8724203561
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8724203561.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: A. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX R. Q., t. č. N. H., právne zastúpeného: JUDr. Mgr. Martinou Tomasovou, advokátkou so sídlom ul. Francisciho 3288, 058 01 Poprad, IČO: 36 158 992, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúra 2, 812 85 Bratislava, IČO: 00 166 481, o náhradu škody s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 25.07.2025 č.k. 21C/66/2024-115, takto jednohlasne

rozhodol:

- Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie.
- Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalobu zamietá.

II. Žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 6 ods. 9 zákona č. 153/2001 z.z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. f), § 5, § 8 ods. 5, ods. 6 písm. a), g), § 15, § 16 ods. 4, § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

3. Vo svojom odôvodnení uviedol, že po preskúmaní procesnej stránky veci je potrebné konštatovať, že aktívna a pasívna legitímácia je daná. V danom prípade na strane žalovanej prichádzajú do úvahy ako príslušné orgány Ministerstvo spravodlivosti SR a Generálna prokuratúra SR. Danú situáciu rieši § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. a v týchto prípadoch koná ten orgán, ktorý začal konať ako prvý, teda Generálna prokuratúra SR.

4. Žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá mala byť spôsobená: titulom nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia vydaným Okresným riaditeľstvom policajného zboru H., odborom poriadkovej polície, Obvodné oddelenie PZ R. Q. M.: Z.-XXXX/R.-H.-XXXX zo dňa XX.XX.XXXX, a titulom nezákonného rozhodnutia o vzatí do väzby vydaným Okresným súdom Poprad pod č. k. 4Tp/35/2022 - 48 dňa 06.11.2022. Žalobca väzbu vykonal v období odo dňa XX.XX.XXXX do

dňa XX.XX.XXXX, kedy bol prepustený z väzby uznesením Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/18/2023 zo dňa 08.03.2023 z dôvodu, že po podaní obžaloby súd po jej preskúmaní postupom podľa § 241 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku rozhodol a v zmysle § 215 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, s použitím § 9 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku trestné stíhanie vedené proti obv. A. J. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, zastavil. Dôvodom bola zásada ne bis in idem, nakoľko žalobca bol priestupkovo postihnutý rozhodnutím Okresného úradu H. č. Z. zo dňa XX.XX.XXXX, právoplatným dňa XX.XX.XXXX za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, za ktorý mu bola uložená pokuta vo výške 20 eur. Žalobca v podanej žalobe stroho konštatoval, že škoda, majetková ujma predstavuje ušlý zisk vo výške 3.732 eur a nemajetková ujma vo výške 5.080 eur, vznikla titulom nezákonnej väzby a titulom nezákonného vznesenia obvinenia.

5. V prvom rade sa súd zaoberal, či žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody v zmysle § 8 ods. 5 a § 8 ods. 6 písm. a), písm. g) zákon č. 514/2003 Z. z. Konštatoval, že predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím sú: 1. existencia nezákonného rozhodnutia, 2. existencia škody, 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou s poukazom na dôvodovú správu k zákonu č. 514/2003 Z. z., pričom uviedol, že v osobitnej časti citovaného zákona sa len všeobecne charakterizuje nezákonné rozhodnutie ako rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, a ktoré bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené, alebo zmenené príslušným orgánom.

6. Súd dospel k záveru, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo nezákonným rozhodnutím, za ktoré zodpovedá štát v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Pri posudzovaní nároku na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, je však potrebné oddeliť tie následky, ktoré boli vyvolané výkonom väzby, od následkov, ktoré vznikli v dôsledku vznesenia obvinenia.

7. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnenú majetkovú škodu, túto žalobca žiadal z dôvodu nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia, ktorá mu vznikla titulom ušlého zisku vo výške 3.732 eur. V tejto súvislosti žalobca tvrdil, že od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX bol nezamestnaný, a preto nevykonával konkrétnu pracovnú činnosť bezprostredne smerujúcu k dosiahnutiu uplatnených výnosov, resp. neboli vytvorené reálne podmienky, za ktoré by sa zisk dostavil, ak by tomu nezabránila škodová udalosť. K tomu súd uviedol, že samotné vznesenie obvinenia žalobcovi nijakým spôsobom nemohlo brániť v uzavretí pracovnej zmluvy od XX.XX.XXXX. Súd uzavrel, že žalobca nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi ušlým ziskom a nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia, a preto žalobu v tejto časti zamietol.

8. V spojitosti s rozhodnutím o vznesení obvinenia a s ním súvisiacim uplatneným nárokom žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy súd uviedol, že nemajetková ujma predstavuje zásah do inej ako majetkovej sféry poškodeného a môže tak predstavovať rôzne negatívne zásahy do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a podobne. V tejto súvislosti súd konštatoval, že v konaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z., je žalobca zaťažený dôkazným bremenom ohľadom vzniku a rozsahu nemajetkovej ujmy, pričom musí preukázať konkrétny negatívny vplyv nemajetkovej ujmy vo svojej osobnostnej sfére. Bolo preto povinnosťou žalobcu uviesť a vysvetliť všetky rozhodné skutočnosti odôvodňujúce správnosť jeho tvrdenia o vzniku nemajetkovej ujmy. Žalobca v danom prípade neodôvodnil uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ani ho žiadnym spôsobom nepreukázal. Žalobca nepreukázal, ani sa nevyjadril, prečo samotné zastavenie trestného stíhania nebolo dostatočným zadosťučinením v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko nemajetková ujma v peniazoch sa uhrádza len za predpokladu, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a súčasne, ak ju nemožno uspokojiť inak.

9. Výsledkami vykonaného dokazovania ďalej súd zistil, že žalobca bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Poprad č. k. 4Tp/35/2022 - 48 zo dňa 06.11.2022, a to z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z odôvodnenia uznesenia o vzatí do väzby vyplýva, že vzhľadom na preukázaný druh predchádzajúcej trestnej činnosti žalobcu a charakter priestupkov žalobcu, bola v danom štádiu konania dôvodná obava, že žalobca bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti alebo

dokoná skutok, pri ktorom by zaútočil proti poškodenému. Uzneseniu o vzatí do väzby predchádzalo obvinenie žalobcu pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Uznesením Okresného súdu Poprad zo dňa 08.03.2023 sp. zn. 5T/18/2023 súd zastavil trestné stíhanie žalobcu z dôvodu, že tak ustanovuje medzinárodná zmluva.

10. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd uzavrel, že v danom prípade došlo k naplneniu dvoch negatívnych predpokladov v zmysle § 8 ods. 6 písm. a), g) zákona č. 514/2003. Väzbu si žalobca vzhľadom na charakter skutku a jeho opakované protiprávne konanie a správanie sa, zavinil sám a pokiaľ ide o zastavenie trestného stíhania proti žalobcovi pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, stalo sa tak z dôvodu, že medzinárodná zmluva, ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným v zákone, trestné stíhanie nedovoľuje.

11. Žaloba žalobcu preto v časti nároku na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu nezákonnej väzby a nezákonného vznesenia obvinenia nie je dôvodná, nakoľko je naplnená negatívna podmienka podľa § 8 ods. 6 písm. a), g) zákona č. 514/2003 Z. z., v dôsledku čoho právo žalobcovi na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy nevzniklo.

12. Na záver súd konštatoval, že k rozhodnutiu o vzatí do väzby a k uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy, pri posudzovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné oddeliť tie následky, ktoré boli vyvolané výkonom väzby, od následkov, ktoré vznikli v dôsledku vznesenia obvinenia. Vo vzťahu k výkonu väzby žalobcovi nevznikol nárok na náhradu škody z dôvodu, že väzbu si žalobca zavinil sám. Pokiaľ ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, za vedené trestné stíhanie, k zastaveniu trestného stíhania došlo z dôvodu, že tak ustanovuje medzinárodná zmluva. Navyše žalobca na pojednávaní iba stroho k nároku nemajetkovej ujmy tvrdil odlúčenie od rodiny, ktoré zle znášal, avšak v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. Súdu nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by mali preukázať vznik nemajetkovej ujmy v akomkoľvek smere, napr. ako bola dotknutá jeho povesť v obci, ako utrpel jeho spoločenský a pracovný život, príp. rozpad rodiny atď. Z vyššie uvedených dôvodov súd žalobu zamietol.

13. O trovách konania rozhodol v zmysle ust. § 251 a § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 a 2 CSP.

14. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že ak má byť štát skutočne považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Ak teda súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku konštatoval, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo nezákonným rozhodnutím, za ktoré zodpovedá štát v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., mal jednoznačne žalobcovi priznať plnú náhradu ním uplatnenej škody. Poukázal na judikatúru ústavného súdu SR a uviedol, že nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo, pričom ide o prísnu objektívnu a absolútnu zodpovednosť za výsledok, pri ktorej neprichádza do úvahy ani možnosť liberácie. Žalobca vo svojej žalobe jednoznačne uviedol, že mu v súvislosti so vznesením obvinenia, jeho vzatím do väzby a nezákonným postupom štátu vznikla škoda, ktorá predstavuje ušlý zisk a nemajetkovú ujmu za nezákonné vznesenie obvinenia a za nezákonnú väzbu. Škodu je potrebné chápať ako ujmu na chránenom statku, ako je majetok, osoba alebo iný chránený záujem, pričom najvyššiu mieru ochrany požívajú ľudský život, integrita človeka, jeho ľudská dôstojnosť a sloboda. Od X.XX.XXXX mal žalobca príslub práce, avšak k uvedenému nedošlo vzhľadom na situáciu, ktorá nastala v súvislosti s jeho vzatím do väzby. Žalobca nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého neexistuje príčinná súvislosť medzi ušlým ziskom a vznesením obvinenia. Bez toho, aby bolo voči nemu vznesené obvinenie, nemohol byť vzatý do väzby. Rovnako nesúhlasí ani s tým, ako sa súd vysporiadal s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy. Tento nárok si neuplatnil z dôvodu, že by mu vznikla psychická ujma, ale z titulu nezákonnej väzby a jeho nedobrovoľného zotrvania v nezákonnej väzbe po dobu 127 dní, čo bolo v konaní preukázané. Žalobca si nárok uplatňuje na jeho spodnej hranici, t.j. za deň nezákonnej väzby 40 eur. Právny záver súdu o tom, že žalobca si väzbu zapríčinil sám považuje za nedostatočne odôvodnený. Napadnuté rozhodnutie neobsahuje žiadnu zmienku ohľadom vykonaného dokazovania, resp. ako sa vysporiadal s dôkazmi, ktoré žalobca navrhol

vykonať, a ktoré vyplývajú z prokurátorského spisu. Každé pozbavenie slobody musí byť zákonné, teda v súlade s konaním ustanoveným zákonom a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený osobnej slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 Ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli. Súdny sú povinné vykladať vnútroštátnu právnu úpravu spôsobom, ktorý je konformný s judikatúrou ESĽP týkajúcou sa porušenia práva podľa čl. 5 ods. 5 dohovoru, podľa ktorého každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie. ESĽP vyslovil, že samotné pozbavenie práva na osobnú slobodu v rozpore s ustanoveniami dohovoru zakladá priamy nárok dotknutej osoby na odškodnenie. Žalobca poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS/384/2024 zo dňa 27.11.2024, v ktorom súd uviedol, že považuje za osobitne dôležité, aby sa súdy v konaniach typických uplatňovaním zásady formálnej pravdy a zásady prejednávanej v maximálnej možnej miere vyhýbali formalistickému prístupu k uplatňovaniu zákonných medzí, v ktorých si poškodený môže uplatňovať svoje základné právo na súdnu ochranu. Súd prvej inštancie sa nezaoberal dôsledne vecnými a právnymi argumentmi žalobcu, z predložených dôkazov nevyplývajú závery, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keďže riadne preukázal dôvodnosť uplatneného nároku a odôvodnenie rozhodnutia pôsobí zmätočne a nepresvedčivo. V ďalšom sa vo svojej argumentácii venoval právnej istote, ktorú tvorí obsah princípu právneho štátu, pričom na určitú relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, alternatívne aby rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

15. Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje za zákonný a vo výroku vecne správny. V úvodnej časti odvolania žalobca poukazuje na ústavný základ práva na náhradu škody v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, žalobca však celkom zrejme opomína znenie nasledujúceho odseku rovnakého čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, t. j. čl. 46 ods. 4, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon. Zákon č. 514/2003 Z. z. osobitne upravuje aj zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení a rozhodnutím o väzbe (§ 8 tohto zákona). Zákon osobitne vymedzuje, kto má nárok na náhradu škody spôsobenú takýmto rozhodnutím a za akých podmienok. Zákon však osobitne upravuje a vymedzuje aj okolnosti, za ktorých právo na náhradu škody spôsobenej takýmto rozhodnutím nevznikne. Opakovane poukázala na úpravu § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z., vymedzujúcu okruh taxatívne ustanovených prípadov, kedy právo na náhradu škody nevznikne, ani keby boli inak splnené podmienky vzniku práva na náhradu škody spôsobenej takýmto rozhodnutím vydaným v trestnom konaní. Okresný súd Poprad uznesením sp. zn. 5T/18/2023 zo dňa 08.03.2023 trestné stíhanie žalobcu zastavil podľa § 241 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s použitím § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a § 9 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, teda že trestné stíhanie je neprípustné z dôvodu, že tak ustanovuje medzinárodná zmluva. Sťažnosť podaná prokurátorom Okresnej prokuratúry H. proti označenému uzneseniu o zastavení konania bola zamietnutá uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3To/11/2023-319 zo dňa 25.05.2023, právoplatným 25.05.2023. Žalovaná je toho názoru, že pokiaľ z dôvodu existencie zákonnej prekážky nevznikla škoda, je z pohľadu posudzovania na súde uplatneného nároku na náhradu tejto škody právne (aj logicky) irelevantné posudzovať ostatné predpoklady vzniku tohto nároku, t. j. nezákonné rozhodnutie a kauzálny nexus medzi nezákonným rozhodnutím a škodou. V ust. § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z. sú uvedené najmä okolnosti vylučujúce vznik práva na náhradu škody, ktoré nepopierajú zákonnosť vznesenia obvinenia, výkonu trestu, ochranného opatrenia alebo väzby. Podľa tejto zákonnej úpravy postačí, že ak niektorá z okruhu vymedzených okolností nastane, právo na náhradu škody nevznikne, teda ho nemožno ani účinne uplatniť na súde. Argumentáciu žalobcu, uvedenú v odvolaní, založenú na tvrdení, že pokiaľ bolo uznesenie o vznesení obvinenia nezákonným rozhodnutím, potom aj samotná väzba musela byť nezákonná - vzhľadom na právny dôvod zastavenia trestného stíhania A. J., nar. XX.XX.XXXX (žalobcu) uznesením Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/18/2023 zo dňa 08.03.2023, ktorým súd trestné stíhanie žalobcu zastavil ako neprípustné z dôvodu, že tak ustanovuje medzinárodná zmluva, preto žalovaná považuje za právne irelevantnú. Uznesenie Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/18/2023 zo dňa 08.03.2023 o zastavení trestného stíhania žalobcu nepopiera ani zákonnosť vznesenia obvinenia, ani zákonnosť rozhodnutia o väzbe. V čase vydania týchto rozhodnutí, iné rozhodnutie vydané v tej istej veci, t. z. rozhodnutie Okresného úradu H., odboru všeobecnej vnútornej správy č. Z. zo dňa XX.XX.XXXX, ktoré nadobudlo právoplatnosť až dňa XX.XX.XXXX, ešte neexistovalo. Žalovaná sa so záverom súdu o nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia, uvedeným v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie, nestotožňuje, no vzhľadom na znenie § 358 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), odvolanie žalovanej len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Judikatúrou

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R125/2012), podľa ktorého rozhodnutia základná zásada „ne bis in idem“, vyjadrená v § 2 ods. 8 Trestného poriadku, nie je obmedzená len na trestné konanie, keďže z hľadiska uplatnenia tejto zásady je rozhodujúcou totožnosť skutku a nie právnej kvalifikácie, odôvodnil svoje uznesenie o zastavení trestného stíhania sp. zn. 5T/18/2023 zo dňa 08.03.2023 aj Okresný súd Poprad. Vzhľadom na nemožnosť vzniku škody v zmysle § 8 ods. 6 písm. g) zákona č. 514/2003 Z. z., ako jednej zo zákonných podmienok pre uplatnenie a priznanie nároku na náhradu škody v súdnom konaní, považuje žalovaná za nepreukázané všetky čiastkové nároky, z ktorých sa skladá žalobcom celkovo uplatnený nárok. Je právne irelevantný výpočet výšky škody na základe sumy cca 850 eur mesačne, predstavujúcej priemerný mesačný príjem žalobcu u obchodnej spoločnosti A., s.r.o., vzhľadom na ukončenie jeho pracovného pomeru u tejto obchodnej spoločnosti ešte pred zadržaním a vznesením obvinenia a rovnako tak že nemožno vychádzať pri výpočte sumy ušlého zisku len z ústneho prísľubu práce u iného zamestnávateľa, obchodnej spoločnosti P. spoločnosť s ručením obmedzeným. K žalobcom uplatnenému čiastkovému nároku na náhradu škody z titulu nemajetkovej ujmy vo výške 5 080 eur za pobyt vo väzbe celkovo 127 dní žalovaná opakovane uvádza, že tento nárok neuznáva aj z dôvodu, že väzobné stíhanie žalobcu bolo dôvodné vzhľadom na to, že v čase rozhodovania o vznesení obvinenia, ako aj vzatí do väzby existovali zákonné dôvody pre takýto postup, aj s poukazom na predošlý spôsob života žalobcu, poznačený opakovanými trestnými, aj priestupkovými postihmi za jeho protiprávnu činnosť. Žalobca bol pred rozhodovaním o väzbe, do ktorej bol vzatý dňa XX.XX.XXXX sudcom pre prípravné konanie Okresného súdu Poprad uznesením pod č. 4Tp/35/2022 z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, 4-krát súdne trestaný, a to za trestné činy výtržníctvo (2x) a krádež (2x), naposledy pred rozhodovaním o väzbe bol uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Poprad zo dňa 14.11.2019. V jednom prípade bol žalobca odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiacov. Žalovaná zotrváva na tvrdení, že u žalobcu ide o osobu so sklonom k páchaniu protiprávnej činnosti. Uvedené potvrdzuje aj výpis žalobcu z ústrednej evidencie priestupkov založený vo vyšetrovacom spise, podľa ktorého bol celkovo (ku dňu jeho vyhotovenia) 10-krát postihnutý, z toho 3-krát za priestupky proti občianskemu spolunažívaniu. Tieto skutočnosti podčiarkujú dôvodnosť a zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní v trestnej veci, pre ktorú si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody v tomto konaní a podčiarkujú dôvodnosť a zákonnosť vzatia žalobcu do väzby. Existencia formálnych a materiálnych podmienok väzby bola riadne vyhodnotená sudcom pre prípravné konanie Okresného súdu Poprad dňa 06.11.2022 a samotný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorým bola dôvodná obava, že obvinený bude pokračovať v trestnej činnosti, bol daný vyššie popísaným spôsobom jeho života, predchádzajúcim jeho vzatiu do väzby. Žalovaná preto navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

16. Žalobca vo svojej replike uviedol, že žalovaná v podanom vyjadrení neuviedla nič nové oproti jej predchádzajúcim vyjadreniam, žiadnym spôsobom nereagovala na tvrdenia a namietané skutočnosti uvádzané v podanom odvolaní žalobcu. K nezákonnosti sa žalobca podrobne vyjadril, avšak žalobca opätovne konzistentne uvádza, že ako vyplynulo z prokurátorského spisu, práve prokurátor okresnej prokuratúry mal dávno pred podaním obžaloby na súd vedomosť o tom, že rozhodnutie - Rozkaz o uložení pokuty za priestupok č. Z. zo dňa X.XX.XXXX nadobudlo právoplatnosť dňa XX.X.XXXX. Teda práve v právomoci prokurátora ako orgánu vykonávajúceho dohľad nad dodržiavaním zákonnosti bolo uvedenie nezákonnosť napraviť omnoho skôr, a nie umelo predlžovať nezákonnú väzbu žalobcu o ďalšie mesiace. Na druhej strane prokurátor okresnej prokuratúry ani nepodal protest voči rozhodnutiu správneho orgánu, hoci toto nepovažoval za správne rozhodnutie, ako vyplýva aj z podaných sťažností proti uzneseniam Okresného súdu Poprad. Žalobca na rozdiel od žalovanej trvá na tom, že pokiaľ uznesenie o vznesení obvinenia bolo nezákonným rozhodnutím, čo vyjadril aj súd prvej inštancie, tak akékoľvek každé na neho nadväzujúce rozhodnutie nemôže byť zákonným. V čase vydania uznesení sp. zn. 5T/18/2023 zo dňa 8.3.2023 o zastavení trestného stíhania a o okamžitom prepustení z väzby na slobodu žalobcu, už existovalo iné vo veci právoplatné rozhodnutie správneho orgánu, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.1.2023. Pokiaľ sa žalovaná snaží poukázať na zákonnosť a obhajovať jej postupu s odkazom na judikatúru NS SR (R125/2012) a jej odkaz na uplatnenie zásady „ne bis in idem“, žalobca uviedol, že prokurátorovi je v zmysle § 20 ods.1 zákona o prokuratúre, okrem trestnoprávnej sféry zverená aj pôsobnosť v netrestnej oblasti, a to okrem iného aj vo vzťahu k orgánom verejnej sféry, k čomu však v predmetnej veci nedošlo a predmetný individuálny správny akt zrušený nebol, čo však nemožno pripisovať na úkor obvinených osôb. Rozhodnutie správneho orgánu vo vzťahu k žalobcovi nadobudlo právoplatnosť dňa 18.1.2023, teda pred podaním obžaloby dňa 3.3.2023. Žalobca trvá na tom, že nedal príčinu k jeho vzatiu do väzby a jeho väzobnému stíhaniu. Trvá na tom, že ani jeho predchádzajúce odsúdenia nemôžu byť dôvodom pre jeho nezákonnú väzbu, o nezákonnosti ktorej

žalovaná mala vedomosť, no napriek uvedenému bol tento stav nezákonnosti prokurátorom tolerovaný. Žalovaná bola nečinná a to jednak smerom k zastaveniu trestného stíhania a na druhej strane aj k prípadnému podaniu protestu prokurátora.

17. Žalovaná vo svojej duplike uviedla, že žalobca neuvádza žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa už v konaní argumentačne žalovaná, príp. súd prvej inštancie vyčerpávajúco nevysporiadali. K časti vyjadrenia žalobcu, v ktorej žalobca poukazuje na to, že prokurátor okresnej prokuratúry mal už pred podaním obžaloby vedomosť o tom, že rozhodnutie Okresného úradu H., odboru všeobecnej vnútornej správy (ďalej len „OÚ OVVS H.“) - Rozkaz o uložení sankcie za priestupok č. Z. zo dňa XX.XX.XXXX, nadobudlo právoplatnosť dňa XX.XX.XXXX, žalovaná opakovane uvádza, že pred podaním obžaloby sa dozorujúci prokurátor Okresnej prokuratúry H. dôsledne zaoberal skutočnosťou, že žalobca bol postihnutý za totožný skutok označeným rozhodnutím správneho orgánu, ktoré nadobudlo právoplatnosť XX.XX.XXXX. Čo sa týka možnosti existencie prekážky ne bis in idem, zakotvenej v čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv - v tomto prípade dozorujúci prokurátor vzal do úvahy Rozhodnutie ESLP vo veci A. a B. vs. Nórsko, kde Európsky súd vyslovil záver, že vedenie dvoch konaní správneho a trestného pre totožný skutok proti totožnej osobe je prípustné, pokiaľ bude dodržaná primeranosť celkovej uloženej sankcie, a teda, aby súd v prípade preukázania viny a určovaní druhu a výmery trestu reflektoval na predchádzajúcu sankciu, ktorá už bola osobe uložená v správnom konaní. Dozorujúci prokurátor vychádzal zo záveru, že v tomto prípade správny orgán uložil žalobcovi pokutu 20 eur, ktorá v žiadnom prípade nemôže postačovať na naplnenie účelu trestu, resp. všeobecného systému sankcií podľa slovenského práva a že uložená sankcia absolútne nemá povahu trestnej sankcie. Žalovaná zotrváva na názore, že z dôvodu zákonodarcom explicitne vymedzenej zákonnej prekážky žalobcovi škoda nevznikla. Pokiaľ z dôvodu existencie zákonnej prekážky nevznikla škoda, je z pohľadu posudzovania na súde uplatneného nároku na náhradu tejto škody právne irelevantné posudzovať ostatné predpoklady vzniku tohto nároku, t. j. nezákonné rozhodnutie a kauzálny nexus medzi nezákonným rozhodnutím a škodou. Uznesenie Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/18/2023 zo dňa 08.03.2023 o zastavení trestného stíhania žalobcu nepopiera zákonnosť, resp. nekonštatuje nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, ani nekonštatuje nezákonnosť rozhodnutia o väzbe, pretože v čase vydania týchto rozhodnutí iné rozhodnutie vydané v tej istej veci ešte neexistovalo. V ďalšom uviedla, že na uplatnení právneho prostriedku prokurátorského dozoru, smerujúceho k zrušeniu nezákonného správneho aktu, teda na prípadnom podaní protestu prokurátora podľa § 23 a nasl. 3 zákona o prokuratúre, musí byť, okrem konštatovania zistenia porušenia zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu pri vydaní správneho aktu, splnená aj podmienka existencie verejného záujmu na podaní protestu prokurátora. Nadobudnutím právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Poprad o zastavení trestného stíhania žalobcu zanikol verejný záujem na podaní protestu prokurátora proti rozhodnutiu OÚ OVVS H. č. Z. zo dňa XX.XX.XXXX a to práve aj s poukazom na zásadu „ne bis in idem“. K tvrdeniu žalobcu, že nedal príčinu na jeho väzobné stíhanie a že jeho predchádzajúce odsúdenie nemôže byť dôvodom pre jeho väzobné stíhanie, žalovaná uviedla, že vyhodnotenie existencie dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku prislúcha súdu v trestnom konaní. Na predošlé odsúdenia obvineného pre iné trestné činy však vo všeobecnosti súd prihliada pri rozhodovaní o existencii dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, tzv. preventívnej väzby. Táto otázka nemôže byť spätne riešená v sporovom konaní o náhradu škody. U žalobcu bola riadne posúdená a sudca pre prípravné konanie rozhodol tak, že žalobcu do väzby vzal. Žalovaná tu opakovane akcentuje, že uznesenie Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/18/2023 zo dňa 08.03.2023 o zastavení trestného stíhania žalobcu, vzhľadom na zákonný dôvod zastavenia trestného stíhania žalobcu, nekonštatuje nezákonnosť rozhodnutia o väzbe žalobcu.

18. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) preskúmal napadnuté rozhodnutie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s ust. § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne.

19. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov uvedených žalobcom v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale

iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

20. Žalobca dôvodnosť odvolania zdôvodnil dvomi odvolacími dôvodmi, a to odvolacím dôvodom uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a odvolacím dôvodom uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

21. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, a to v každom štádiu civilného procesu.

22. K námietke o nesprávnom právnom posúdení vecí odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

23. Podľa § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak a) bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie, b) bol oslobodený spod obžaloby alebo c) vec bola postúpená inému orgánu.

24. Ako vyplýva z doterajšej judikatúry za nezákonné nie je možné považovať automaticky každé začatie trestného stíhania, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu. To platí najmä vtedy, pokiaľ si obvinený začatie trestného stíhania zavinil sám. Zavinenie obvineného na začatí trestného stíhania proti nemu vo všeobecnej rovine znamená, že obvinený svojím zavineným úkonom prispel k tomu, že trestné konanie proti nemu bolo, či muselo byť začaté, teda, že jeho konanie bolo dôvodom k začatiu trestného stíhania proti nemu. Príčinnú súvislosť medzi začatím, či vedením trestného stíhania a zavinením obvineného je treba hľadať nie v jeho konaní, ktoré mal podľa orgánov činných v trestnom konaní naplniť skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bol stíhaný, ale v inom jeho chovaní pred začatím trestného stíhania, prípadne v jeho priebehu, predovšetkým v jeho postoji voči orgánom činným v trestnom konaní, teda v tom, či úkonmi procesného charakteru zapríčinil, že trestné stíhanie muselo byť začaté. Nejedná sa teda o to, či obvinený sa dopustil hoci zavineného skutku, pre ktorý bol stíhaný a ktorým vyvolal podozrenie, že bol spáchaný trestný čin, ale o to, či svojím iným, či ďalším konaním ovplyvnil postup orgánov činných v trestnom konaní pred začatím trestného stíhania alebo v jeho priebehu tak, že bez tohto konania by k začatiu trestného stíhania nedošlo, napríklad uvádzaním nepravdivých skutočností či predstieraním, že vo vzťahu k nemu sú dôvody k trestnému stíhaniu, hoci objektívne neexistovali. Podmienka, že poškodený si sám zavinil začatie trestného stíhania, nie je teda naplnená samotnou okolnosťou, že sa dopustil skutku, pre ktorý bolo trestné stíhanie proti nemu začaté.

25. K výkladu zavinenia väzby existuje bohatá judikatúra súdov, z ktorej vyplýva nutnosť samostatne posudzovať okolnosti zakladajúce zákonné dôvody väzby a dôvody zavinenia väzby podľa predpisov upravujúcich zodpovednosť štátu v prípade väzobného stíhania. Aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/243/2019 vyplýva, že "...príčinnú súvislosť medzi väzbou a zavinením obvineného je potrebné hľadať nie v jeho konaní, ktorý podľa orgánov činných v trestnom konaní mal naplniť skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bol stíhaný, ale predovšetkým v jeho postoji voči orgánom v trestnom konaní, teda v tom, či svojím konaním, napr. úkonmi procesného charakteru zapríčinil, že musel byť vzatý do väzby. Pôjde o to, či z vlastnej viny v konaní ovplyvnil postup orgánov činných v trestnom konaní pred začatím trestného stíhania alebo v jeho priebehu tak, že bez tohto konania k väzbe by nedošlo, a to napr. uvádzaním nepravdivých skutočností, či predstieraním, že voči nemu sú dôvody k trestnému stíhaniu, ktoré objektívne neexistovali" (viď rozhodnutia NS SR sp. zn. 8Cdo/134/2020 a sp. zn. 2Cdo/154/2019).

26. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Poprad zo dňa 06.11.2022 sp. zn. 4 Tp/35/2022 z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda z dôvodu obavy z pokračovania v trestnej činnosti. Uzneseniu o vzatí do väzby predchádzalo obvinenie žalobcu z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva na skutkovom základe uvedenom v uznesení o vznesení obvinenia dňa 04.11.2022, vydaného Okresným riaditeľstvom PZ H., odborom poriadkovej polície, obvodné oddelenie PZ R. ČVS: Z. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Proti uvedenému uzneseniu žalobca podal sťažnosť, o ktorej uznesením rozhodol prokurátor Okresnej prokuratúry H. sp. zn. XPv/XXX/XX-XXXX-XX zo dňa XX.XX.XXXX tak, že sťažnosť bola zamietnutá.

27. Nebolo sporným, že žalobca väzbu vykonával v období od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, kedy bol z väzby prepustený z dôvodu, že po podaní obžaloby na žalobcu, súd po jej preskúmaní postupom podľa § 241 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku rozhodol a v zmysle § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s použitím § 9 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, trestné stíhanie vedené proti žalobcovi pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, zastavil. Ako vyplýva z uznesenia Okresného súdu Poprad zo dňa 08.03.2023 sp. z. 5T/18/2023, trestné stíhanie žalobcu bolo zastavené z dôvodu, že konajúce súdy mali za preukázané, že tak ustanovuje medzinárodná zmluva - Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd z roku 1950, konkrétne protokol číslo 7 pripojený k Dohovoru o ľudských právach a základných slobôd, ktorý v článku 4 zakotvuje právo nebyť opakovane súdený alebo potrestaný, zásada ne bis in idem. Z príslušného spisového materiálu, ako aj zo samotných rozhodnutí súdov však nepochybne vyplýva, že skutok sa stal a tento skutok je trestným činom a zároveň osoba žalobcu ako obvineného, dávala dôvody k tomu, aby bola aj väzobne stíhaná.

28. Prvoinštančný súd správne identifikoval, že žalobca sa domáhal náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, t. j. rozhodnutím o vznesení obvinenia vydaného OR PZ H. M. zo dňa XX.XX.XXXX, tiež sa domáhal náhrady škody titulom ušlého zisku z dôvodu nezákonného rozhodnutia o vzatí do väzby vydaným Okresným súdom Poprad dňa 06.11.2022 č. k. 4Tp/35/2022-48.

29. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku dva sa určuje s prihliadnutím najmä a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

30. Podľa § 8 ods. 6 písm. a), g) citovaného zákona, právo na náhradu škody nevznikne a) ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama, g) ak bola osoba spod obžaloby oslobodená alebo trestné stíhanie zastavené, pretože nie je trestne zodpovedná, alebo ak po právoplatnosti rozhodnutia zanikla trestnosť činu, alebo medzinárodná zmluva, ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným v zákone, alebo amnestia prezidenta republiky, nedovoľuje trestné stíhanie, čin prestal byť zmenou zákona trestným činom, alebo miernejší trest bol uložený preto, že na trestný čin zákon ustanovil miernejší trest.

31. V zmysle vyššie citovaného ustanovenia zákona, právo na náhradu škody nevznikne ani keby boli inak splnené podmienky vzniku práva na náhradu škody spôsobenej takýmto rozhodnutím vydaný v trestnom konaní. Zákonodarca v ust. § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z. totiž široko koncipoval okruh okolností vylučujúcich vznik práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím vydaným v trestnom konaní. Ide najmä o okolnosti, ktoré nepopierajú zákonnosť vznesenia obvinenia výkonu trestu, ochranného opatrenia alebo väzby. Zmyslom právnej úpravy uvedenej v zákone č. 514/2003 Z. z. nie je odškodňovanie osôb, ktoré sa stíhaného skutku dopustili a trestné stíhanie bolo skončené z iných dôvodov zániku trestnosti. Opačný výklad by celkom zjavne protirečil zmyslu a systematike zákona č. 514/2003 Z. z. Pokiaľ by uplatňovanie citovaného zákona malo viesť k odškodňovaniu páchatel'ov trestných činov, bol by tento postup v priamom rozpore s dobrými mravmi, ako aj so zásadou ex iniuria ius non oritur .

32. Len na doplnenie odvolací súd uvádza, že predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe sú v zákone č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vymedzené tak pozitívne (§ 8 ods. 5), ako aj negatívne (§ 8 ods. 6). Nevyhnutným predpokladom na vznik nároku na náhradu škody je teda naplnenie niektorej z hypotéz predpokladaných v ust. § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z., t. j., že voči osobe, ktorá bola vzatá do väzby, bolo trestné stíhanie zastavené, bola spod obžaloby oslobodená alebo vec bola postúpená inému orgánu. Ide však len o prvý predpoklad vzniku tohto nároku, pretože vychádzajúc z logického a systematického výkladu zákona č. 514/2003 Z. z. je kumulatívnou podmienkou súčasné nenaplnenie žiadneho z negatívnych predpokladov, za ktorých nárok na náhradu škody nevznikne podľa § 8 ods. 6. Inak povedané v prípade naplnenia niektorého z negatívnych predpokladov uvedených v § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z. (napr. zavinenie väzby, čo je prípad v prejednávanej veci), nárok na náhradu škody nevznikne ani v prípade danosti niektorého z pozitívnych predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe ust. v § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z.

33. Čo je potrebné považovať za zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody, zákon č. 514/2003 Z. z. bližšie neustanovuje, preto je interpretácia a aplikácia tohto zákonného ustanovenia zverená všeobecným súdom, ktoré o nárokoch na náhradu škody spôsobenej väzbou rozhodujú. Pri tomto rozhodovaní vychádzajú vždy z konkrétnych okolností každého prípadu zistených z riadne vykonaného dokazovania, vychádzajúc z ktorého im prislúcha urobiť právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody. Pri tomto rozhodovaní sa samozrejme musia vyvarovať svojvoľe a svoje skutkové a právne závery riadne odôvodniť.

34. Odvolací súd v otázke dôkaznej situácie žalobcu považoval právny záver súdu prvej inštancie za správny, keďže bol preukázaný skutkovými zisteniami o tom, že žalobca v konaní nepreukázal, aby rozhodnutím, ktorým mu bolo vznesené obvinenie, mu bola spôsobená majetková ujma v zmysle § 17 ods. 2, 3, 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Z obsahu spisu a spisového materiálu tiež nevyplýva, aby jednoznačne žalobca preukázal, že predmetným vznesením obvinenia mu bol spôsobený stres a psychická nepohoda. Ako vyplýva z uznesenia Okresného súdu Poprad č. k. 4Tp/35/2022-48, žalobca bol vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z odôvodnenia citovaného uznesenia vyplýva, že vzhľadom na preukázaný druh predchádzajúcej trestnej činnosti žalobcu, charakter priestupkov žalobcu, bola v danom štádiu konania dôvodná obava, že bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti alebo dokoná skutok, pri ktorom by zaútočil proti poškodenému. Správne postupoval súd prvej inštancie, ak nepovažoval žalobu v časti nároku na náhradu škody z dôvodu nezákonnej väzby za dôvodnú, nakoľko je naplnená negatívna podmienka podľa § 8 ods. 1 písm. a), g) zákona č. 514/2003 Z. z., v dôsledku čoho právo na náhradu škody žalobcovi nevzniklo. Uvedené je podložené uznesením Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/18/2023, ktorým súd zastavil trestné stíhanie, pretože tak ustanovuje medzinárodná zmluva. K rozhodnutiu o vzatí do väzby a uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy správne konštatoval súd prvej inštancie, že pri posudzovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné oddeliť tie následky, ktoré boli vyvolané výkonom väzby od následkov, ktoré vznikli v dôsledku vznesenia obvinenia. Vo vzťahu k výkonu väzby žalobcovi nevznikol nárok na náhradu škody z dôvodu, že väzbu si zaviniel sám. Je totiž nepochybné, že v čase vzatia do väzby (november 2022, t. j. v rozhodnej dobe vzhľadom na predchádzajúce trestné stíhanie žalobcu (odpis registra trestov žalobcu, č. I. 102), skutočne existovala dôvodná obava, že by žalobca mohol pokračovať v trestnej činnosti, a tým bolo dané aj jeho zavinenie na vzatí do väzby. Pokiaľ súd voči žalobcovi trestné stíhanie zastavil, stalo sa tak len z dôvodu danosti medzinárodnej zmluvy. Navyiac pokiaľ by

žalobcovi aj vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, v tejto súvislosti žalobca iba tvrdil odlúčenie od rodiny, ktoré zle znášal, a tým žalobca neunesol dôkazné bremeno v žiadnom smere vo vzťahu k definícii nemajetkovej ujmy. Žalobca v konaní nepreukázal žiadne dôkazy, ktoré by mali preukázať vznik nemajetkovej ujmy v akomkoľvek smere, napr. ako bola dotknutá jeho povesť v obci, ako utrpel jeho spoločenský a pracovný život, rozpad rodiny a pod. Uvedené žalobca v konaní pred prvoinštančným súdom nepreukázal, čím spôsobil, že neunesol dôkazné bremeno.

35. Rovnako odvolací súd nepovažuje za dôvodnú odvoláciu námietku týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia veci. Prvoinštančný súd podrobne špecifikoval komplex celý priebeh trestného stíhania žalobcu, ktorý bol podrobený detailnému zisťovaniu skutkového stavu. Riadne sa vysporiadal s preukázaním naplnenia kumulatívneho splnenia všetkých zákonných podmienok pre možnosť vzniku zodpovednosti za škodu a zistil, že došlo k naplneniu jedného z negatívnych predpokladov, za ktorých náhrada škody z dôvodu zavinenia väzby nevznikla. Z odôvodnenia uznesenia o vzatí žalobcu do väzby totiž nepochybne vyplýva, že vzhľadom na preukázaný druh predchádzajúcej trestnej činnosti žalobcu, charakter priestupkov žalobcu bola v danom štádiu konania dôvodná obava, že žalobca bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti alebo dokoná skutok, pri ktorom by zaútočil proti poškodenému.

36. Pokiaľ teda ide o otázku zavinenia väzby vychádzajúc z objektívnej zodpovednosti štátu považuje odvolací súd za právne významné skutočnosti, ktoré boli vyššie uvedené a v konaní nesporne preukázané a to vykonanie preventívnej väzby u žalobcu a následné zastavenie trestného konania voči žalobcovi z dôvodu, že tak ustanovuje medzinárodná zmluva. V uznesení Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/18/2023 o zastavení trestného stíhania je explicitne uvedené, že v uznesení popísaný skutok, ktorého sa dopustil žalobca je právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona spáchaný vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

37. Navyše k osobe žalobcu žalovaná v konaní uviedla, že osoba žalobcu bola doposiaľ štyrikrát trestne stíhaná, a to za trestné činy výtržníctvo (dvakrát) a za krádež (dvakrát), naposledy v roku 2019 a uvedené korešponduje aj s odpisom registra trestov žalobcu zo dňa 02.06.2025 (č. I. 102).

38. Okolnosti, ktorými je odôvodnená väzba, sú bez ďalšieho okolnosťami pre zavinenie väzby z dôvodu, že v danom prípade podľa výsledku prípravného trestného konania, vzhľadom na preukázaný druh predchádzajúcej trestnej činnosti žalobcu a charakter priestupkov žalobcu, bola v danom štádiu konania dôvodná obava, že bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti, alebo dokoná skutok, pri ktorom by zaútočil proti poškodenému.

39. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie s odkazom na ust. § 8 ods. 6 písm. a), g) č. 514/2003 Z. z., že v danom v prípade, vzhľadom na skutočnosť, že žalobca si väzbu zapríčinil sám a trestné stíhanie bolo zastavené z dôvodu, že medzinárodná zmluva, ktorá bola vyhlásená zákonom ustanoveným spôsobom, trestné stíhanie nedovoľuje, nie je možné žalobcom priznať uplatnený nárok.

40. Žalobca v podanom odvolaní opakovane sa zaoberá otázkou zákonnosti, resp. nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia žalobcovi a v tomto smere odvolací súd zdôrazňuje, že uznesenie Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/18/2023 zo dňa 08.03.2023 o zastavení trestného stíhania žalobcu nepopiera zákonnosť, resp. nekonštatuje nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, ani nekonštatuje nezákonnosť rozhodnutia o väzbe, pretože v čase vydania týchto rozhodnutí (uznesenie o vznesení obvinenia a uznesenie o vzatí do väzby), iné rozhodnutie vydané v tej istej veci (rozhodnutie OÚ OVVS H. č. Z. zo dňa XX.XX.XXXX, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa XX.XX.XXXX) ešte neexistovalo.

41. Súd prvého stupňa sa nedopustil omylu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval. Rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby je zákonný a presvedčivý. Žalobca v odvolaní iba opakuje skutočnosti, ktoré účelovo uvádzal aj v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd riadne a presvedčivo vyrovnal. K dôvodom napadnutého rozsudku už odvolací súd nemusí nič dodávať.

42. Na záver je nevyhnutné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu,

ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany na spravodlivý proces.

43. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne rozhodol, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

44. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko neúspešný žalobca nemá na ich náhradu nárok a úspešnej žalovanej žiadne trovy nevznikli.

45. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 odsek 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 odsek 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).